

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII – A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 30.06.2016

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE : (...)

JUDECĂTOR : (...)

JUDECĂTOR : (...)

GREFIER: (...)

Pe rol se află soluționarea cererilor de recurs formulate de recurenta – reclamantă (...) împotriva sentinței civile nr. (...)/09.11.2015 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. (...), în contradictoriu cu intimatul – pârât (...).

La apelul nominal făcut în ședința publică, în ordinea listei, a răspuns recurenta – reclamantă (...), personal, datele acesteia de identificare fiind consemnate în caietul grefierului de ședință și intimatul pârât (...), prin consilier juridic (...), cu delegație la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin departamentul Registratură la data de 24.06.2016 intimatul-pârât a depus note scrise, la data de 28.06.2016 recurenta-reclamantă a depus note scrise, respectiv înscrisuri și copia cererii de chemare în judecată formulată în dosarul nr. (...), după care:

Curtea comunică câte un exemplar al notelor scrise însoțite de înscrisuri depuse de recurenta-reclamantă către intimatul-pârât prin consilier juridic și recurentei-reclamante un exemplar al notelor scrise formulate de intimatul-pârât.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau alte probe de administrat, acordă cuvântul asupra admisibilității și oportunității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind aplicabilitatea prevederilor art. 5 din O.U.G. nr. 103/2013.

Recurenta – reclamantă solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind aplicabilitatea prevederilor art. 5 din O.U.G. nr. 103/2013, pentru considerente menționate în cuprinsul punctului de vedere depus la dosarul cauzei, pentru că de lămurirea modului de interpretare și aplicare a acestor dispoziții depinde soluționarea pe fond a cauzei, doar așa putându-se stabili dacă salarizarea s-a făcut în conformitate cu prevederile legale.

Intimatul-pârât, prin consilier juridic, lasă la aprecierea instanței oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind aplicabilitatea prevederilor art. 5 din OUG nr. 103/2013.

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin acțiunea inițial înregistrată pe rolul Curții de apel București la data de 22.10.2014 reclamanta (...) a solicitat în contradictoriu cu (...) obligarea acestuia la modificarea Ordinului viceprim-ministrului nr. II/3806/20 august 2014 privind stabilirea drepturilor sale salariale în sensul emiterii actului administrativ prin care sunt stabilite drepturile sale salariale începând cu 14.07.2014 cu respectarea prevederilor art. 5 alineat 1 din OUG 103/2013.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. (...)/09.11.2015 Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal a respins acțiune astfel cum a fost modificată formulată de (...) împotriva (...), ca nefondată.

3. Recursul formulat de reclamanta (...)

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantă (...) solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și, rejudecând, admiterea cererii astfel cum a fost formulată.

4. Cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Prin încheierea de ședință din data de 05.05.2016, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal a pus în discuția părților, din oficiu, oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind aplicabilitatea dispozițiilor art. 5 din O.U.G. nr. 103/2013.

Părțile au depus note scrise privind admisibilitatea sesizării, precum și practică judiciară privind problema de drept din prezenta cauză, legată de interpretarea dispozițiilor legale.

4.1. Punctul de vedere al recurente-reclamante (...)

Prin notele scrise (f. 55-58), recurenta-reclamantă a considerat oportună, pertinentă și utilă intenția Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor art. 5 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, deoarece textul legal a primit o interpretare neunitară din partea instanțelor judecătorești.

4.2. Punctul de vedere al intimatului-pârât (...)

Prin notele scrise (f. 51-53) intimatul - pârât (...) a arătat că prevederile legale se impun a fi interpretate în sensul raportării salarizării stabilite la valoarea în plată conform legii, respectiv conform indemnizației de încadrare aferente noului grad și prevăzute de legea în vigoare, și nu prin raportare la situațiile particulare aflate în plată conform reglementărilor succesive, însă în prezent abrogate.

4.3. Motivele care susțin admisibilitatea sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 519 C.pr.civ.:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Obiectul sesizării îl constituie o chestiune (problemă) de drept, aceea a modalității de stabilire a salarizării pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte.

Sunt întrunite toate condițiile enumerate în art. 519 C.pr.civ., sesizarea fiind formulată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, în legătură cu o judecată aflată în curs de soluționare în ultimă instanță. Lămurirea chestiunii de drept este determinantă în ce privește soluționarea pe fond a cauzei în care a fost ridicată, este nouă și asupra ei Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat, nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. Chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei este una veritabilă, caracterul său problematic rezultând din modalitățile diferite de interpretare a dispozițiilor art. 5 din O.U.G. nr. 103/2013.

4.4. Punctul de vedere al completului de judecată

4.4.1. Conform situației de fapt stabilite de prima instanță, reclamanta a fost promovată în funcția publică de manager public grad principal începând cu 14 iulie 2014.

Anterior, începând cu 25 octombrie 2012, reclamanta a ocupat funcția de manager public grad profesional asistent. La acel moment, drepturile sale salariale au fost stabilite în funcție de legislația de la acea dată, respectiv fără includerea sporului de manager public reglementat de art. 37 alineat 2 din O.U.G. nr. 92/2008, beneficiu abrogat însă începând cu 1 ianuarie 2011 prin Legea nr. 284/2010.

Persoanele încadrate actualmente pe aceeași funcție cu reclamanta, însă de la o dată anterioară abrogării acestui spor, primesc într-adevăr un salariu lunar brut mai mare decât aceasta, însă acest aspect se datorează unui venit suplimentar (plata compensatorie corespunzătoare sporului de manager public), în virtutea prevederilor art.23 din Legea 330/2009. Salariul de bază de încadrare al acestor persoane este identic cu al reclamantei.

Practic, sporul conferă beneficii financiare ulterior abrogării doar persoanelor care l-au avut anterior, conform legislației în vigoare la acea dată, și care îl primesc prin efectul Legii nr. 330/2009 cu titlu de plăți compensatorii.

Drepturile salariale ale reclamantei cuvenite ca urmare a promovării în grad au fost stabilite prin metoda reconstrucției salariale, respectiv plecând de la drepturile salariale deja avute de aceasta și, cu modificarea indemnizației de încadrare aferente noului grad. Reclamanta nebeneficiind anterior de sporul de manager public, față de data încadrării sale inițiale, nu a beneficiat nici de un quantum similar cu al colegilor săi în privința sumei compensatorii.

4.4.2. Potrivit dispozițiilor art. 5 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice:

„(1) În anul 2014, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată”.

În opinia instanței de recurs, dispozițiile citate se impun a fi interpretate în sensul raportării salarizării stabilite la valoarea aflată în plată conform legii, respectiv conform indemnizației de încadrare aferente noului grad și prevăzută în legea în vigoare, și nu prin raportare la situațiile particulare aflate în plată conform reglementărilor succesive, însă în prezent abrogate și care au determinat un anumit quantum al sumei compensatorii.

„Nivelul de salarizare în plată” nu cuprinde și plățile compensatorii, care reprezintă numai un remediu tranzitoriu, expres prevăzut de lege, pentru situația în care intervine abrogarea unei dispoziții legale privitoare la acordarea unui spor salarial, astfel încât veniturile unui funcționar public să nu fie diminuate.

Prin deciziile nr. 669/2012 și 884/2012, Curtea Constituțională a statuat în mod clar în sensul neîncălării prevederilor art. 16 din Constituție în contextul prevederilor legale succesive adoptate în materia salarizării: „...avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se face potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. De altfel, Curtea subliniază faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă....Având în vedere argumentele mai sus referite, *mutatis mutandis*, Curtea constată că este neîntemeiată critica autorului excepției, potrivit căreia, în măsura în care calculul indemnizației de încadrare, conform dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 285/2010, duce la un quantum al acestei indemnizații mai mic față de cel calculat potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 330/2009, în condiții identice de vechime în muncă și vechime în funcție, textele criticate creează discriminare între persoanele care au trecut la o tranșă superioară de vechime în cursul anului 2011 și cele care au trecut la o astfel de tranșă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010. Din aceleași considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută nici afirmația autorului conform căreia, în prezent, pentru aceeași categorie de salariați, aflați în condiții identice de vechime în muncă și în funcție, sunt aplicate două sisteme de salarizare paralele, fiind încălcate, în acest fel, prevederile constituționale ale art. 4 referitor la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni și dreptul la muncă și protecție socială, statuat la art. 41 din Constituție. Curtea apreciază, totodată, că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 285/2010 nu contravin nici principiului constituțional al egalității în drepturi prevăzut la art. 16, întrucât acestea se aplică în mod nediscriminatoriu întregului personal plătit din fonduri publice.”

Conform deciziei Curții Constituționale nr. 820/2006, „situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și discriminări.”

Prin metoda reconstrucției salariale, respectiv plecând de la drepturile salariale deja deținute, cu modificarea indemnizației de încadrare aferente noului grad profesional, în măsura în care un funcționar public nu a beneficiat anterior de un spor (în speță cel de manager public) la data încadrării sale inițiale, nu va putea beneficia în temeiul art. 5 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 nici de un quantum similar cu cel al celorlalți manageri publici principali în privința sumei compensatorii.

5. Soluția instanței

Constată ca fiind admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept privind interpretarea prevederilor art. 5 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013, motiv pentru care dispune înaintarea încheierii către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării.

Va dispune suspendarea judecății în temeiul art. 520 alin. 2 C.pr.civ.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, DISPUNE:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea de drept:

Cum se interpretează art. 5 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, prin raportare exclusiv la indemnizația de încadrare stabilită conform legii în vigoare sau prin raportare și la situațiile particulare care au determinat plăți compensatorii în urma abrogării unor legi anterioare?

Înaintarea prezentei încheieri Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Suspendarea judecății în temeiul art. 520 alin. 2 C.pr.civ.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2016.

PREȘEDINTE
(...)

JUDECĂTOR
(...)

JUDECĂTOR
(...)

GREFIER
(...)